

Brooklyn

Zlým
kráľom
nezaspievam

Ronnie
Eight

Brooklyn

Zlým

kráľom

nezaspievam

„Dnes, viac ako kedykoľvek predtým,
zapadám do tohto smutného sveta.“

Brooklyn

Autor: © Ronnie Eight
Editor: Andrea Jančiová
Korektor: Anetta Letková
Grafik: © Atreya design
Vydavateľstvo: © Elist s.r.o., Liptovský Mikuláš
Tlač: Finidr a.s., Český Tešín
Rok vydania: 2022, prvé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukovaná, uchovávaná v rešeršných systémoch, alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického, či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora.

ISBN: 978-80-8197-467-0

POĎAKOVANIE

Touto cestou by som sa z celého srdca chcela poďakovať niekoľkým ľuďom, ktorí pri mne stáli, podporovali ma a hlavne vo mňa nikdy neprestali veriť:

Ďakujem svojej úžasnej dcére za jej láskavé a povzbudivé slová, ktoré mi povedala zakaždým, keď som to najviac potrebovala a tiež za jej úprimnú radosť, keď som knihu dopísala.

Ďakujem svojmu manželovi za trpezlivosť a priateľstvo, ktorý mi počas môjho písania vždy ochotne poskytol, aj za jeho lásku a podporu.

Ďakujem svojmu najväčšiemu fanúšikovi - ocinovi, za všetky cenné rady, za vypočutie mojich dlhých monológov o knihe, ktorých vôbec nebolo málo a za hrdosť, ktorú voči mne pociťuje.

Ďakujem mojej mamine za jej veľkorysé rady a objektívne názory, tiež za vypočutie mojich zúfalých pochybností o tom, či to dokážem.

Ďakujem za všetko mojej editorke Ad'ke. Bola pri mne od prvej kapitoly až po tú poslednú. Vždy ma vypočula, poradila mi, povzbudila ma a nikdy to so mnou nevzdala. Ďakujem jej za to, že mi vždy radila úprimne a hľadela pritom na moje dobro, čo sa dnes len tak nevidí. Ďakujem za jej priateľstvo a brilantne odvedenú prácu. Každému autorovi odporúčam mať pri zrode knihy takého človeka, akým je Ad'ka.

Ďakujem mojej skvelej priateľke, Sisi Olivier, za vypočutie a neúnavnú podporu, ktorú mi poskytla zakaždým, keď som mala hlavu v smútku. Ďakujem aj za pomoc s pikantnými scénkami, ktorým pridala trochu korenia a chilli papričiek.

Ďakujem svojmu bratovi a kamarátkam za záujem a povzbudenie.

A tiež ďakujem Ali, silnej žene, ktorá mi jedného večera povedala niečo, čo mi dodalo odvalu napísať môj vlastný román. Nikdy na to nezabudnem.

Ďakujem všetkým ľuďom, ktorí ma podporovali na mojej ceste k splneniu sna. Aj vďaka nim práve držíte v rukách túto knihu.

Ronnie Eight

SLOVO EDITORKY

Strachu neprekáža, že si profesorka neurológie alebo upratovačka. Dotkne sa ťa.

Radosti je jedno, či učíš prváčikov alebo vysokoškolákov. Zasiahne ťa.

Zrada i láska si nevyberá, akú máš postavu, tvár, vzdelanie...Pocítiš ich obe.

Tvorivosť ťa nadchne a nehľadí na to, či si samouk alebo profesionál.

Nádej v tebe rezonuje, nech hráš dedinskú ligu alebo si svetový futbalista.

Bolesť si ťa nájde bez ohľadu na to, či si žena v domácnosti alebo topmodelka.

Preto nikdy „nesúď knihu podľa obalu.“

Hľadaj hlbšie. Zisti, čo ti chce povedať.

POCHOPÍ TEN, KTO SI ROMÁN PREČÍTA.

Mgr. Andrea Jančiová

PROLÓG

Zamrznutá zem, po ktorej teraz kráčam, mi pripomenie môj dávny sen. Zrodil sa presne tu, v tejto krajine, na tomto mieste. Lenže zostal iba snom. V detstve som ho kvôli druhým zakopala tak hlboko, aby sa nikdy nepredral na povrch. No v poslednom čase sa začal prebúdzat', čoraz viac si vyžadovať moju pozornosť. Ozýva sa stále hlasnejšie, a preto nastal čas obrátiť list. Doteraz som pracovala pre druhých, plnila ich plány a predstavy. Sen, ktorý nosím v srdci, je však silný a pevne dúfam, že čoskoro bude realitou. Tvrdá práca ma dostala tam, kde som. No už tam nechcem byť. Ťahá ma to niekam do ticha. Žiť život bez mejkapu, svetiel a publika. V prístave vlastnej samoty som úplne odlišná od osoby, ktorou musím byť v tejto konzumnej spoločnosti. Viete, rokmi vás všetky tie drahé handry a trblietky omrzia. Časom vám postačia iba vyblednuté džínsy, veľký teplý sveter a pár kusov oblečenia. To jediné, po čom začnete túžiť, bude pokoj. Žiadny prepych ani sláva. Aj tak sa na vás zabudne. Niekoľko rokov mi noblesný životný štýl vyhovoval, no dnes vo svojom vnútri cítim, že potrebujem zmenu. Hlavne po tom všetkom, čo sa udialo za posledné mesiace.

Zamrznutá zem, po ktorej teraz kráčam, mi každým krokom pripomína, že to jediné, po čom prahnem, je pokojný život. Lenže s kým?

1. KAPITOLA

AINSLEY

Pred siedmimi mesiacmi

Zelenooká dievčina s dlhými plavými vlasmi sedí za barom oproti mne a schuti sa smeje. Prehýba sa dozadu, pričom jasne vidieť jej biele zuby, ktoré si čistí trikrát denne. Viem to, pretože s ňou bývam už roky. Poznám ju tak dobre ako samu seba. V spoločnosti blízkych priateľov je otvorená, zábavná, dokáže sa odviazať a narobiť pritom poriadny rozruch. Avšak ja jediná viem, aká je v skutočnosti. V hĺbke svojej samoty je vystrašená a sklúčená. Už ako dieťa musela rýchlo dospieť a postaviť sa na vlastné nohy. Nebolo jej dopriate šťastné detstvo po boku milujúcich rodičov. Prežívala chvíle, aké si nezaslúži žiadne dieťa. Zažili ste existenčnú neistotu? Strach, či vám ostanú peniaze na obyčajný rožok? Pokiaľ áno, tak určite pochopíte, prečo sa rozhodla, že svoj život nestrávi v chudobe. Tvrdo na sebe pracovala, kým sa stala vyhľadávanou svetovou modelkou. Teraz si užíva blahobyť a luxus len vďaka svojmu úsiliu. Žije v hektickom svete, dravej spoločnosti. Pracuje v odvetví, ktoré už nedokáže vystáť. Opopvrhuje všetkou tou faľšou, pretvárkou a závišťou. Verte mi, v tomto prostredí vám ich naservírujú tak veľa a tak často, až sa ich prejete. Nevie, kedy sa v nej nazhromaždila táto nechúť, no všimla som si ju. Rokmi driny nadobudla slušné peniaze. Výhradne kvôli nim ostáva v tomto prostredí. Zabezpečuje si svoju budúcnosť predtým, ako odíde a utiahne sa do vysnívaného ticha. Vyčkáva, bojí sa. Netuším, kedy nastane ten deň, netrúfam si povedať, kedy naberie odvalu, ale viem, že keď to spraví, bude žiť život, po akom vždy túžila.

Zelenooká dievčina ma vytrhne z úvah a ja sa na nej začnem smiať. Roztrasenou rukou kopne do seba ďalší pohárik ginu, pričom zvráti tvár. Alkohol neobľubuje, no keď už pije, preferuje biely pred tmavým. Ako ju tak počas celého večera sledujem, myslím si, že dnes sa naozaj potrebuje opiť. Mala veľmi ťažký

deň. Hádka s kolegyňou a problémy v práci, ktorá ju prestáva baviť, ju nesmierne trápia. Alkohol jej dnes pomáha zabudnúť. Konečne sa smeje, a hoci robí hlúposti, nechám ju, nech sa zabáva.

Šuchne prázdny pohár späť k barmanovi, ktorý jej ho naplnil pred necelou minútou. Smeje sa, keď ho nestihne zachytiť a ten spadne na zem. Našťastie sa nerozbije, a keby aj, v tejto chvíli by jej to bolo jedno. Barman podá pohárik ginu aj mne. Zoberiem si, ale nevypijem ho, dnes mám iný cieľ, ako opantať myseľ alkoholom. Už dobrú polhodinu intenzívne pozorujem muža, ktorý sedí pri stole oproti baru a hrá s ďalšími prísediacimi karty. Vyzerá, že mu tiež nie som ľahostajná, lebo skúmavo zdvihne pravé obočie a nenápadne si ma prezerá. Kiežby som vedela, na čo myslí! Čakám, kedy konečne dohrajú hru, a tajne dúfam, že ma pozve na drink. Jeho tmavá pokožka a čierne husté vlasy ma doslova fascinujú. Rozmýšľam, či je Španiel, alebo skôr Portugalec. V skutočnosti je mi to jedno, tohto muža musím skrátka mať! Trúfam si, viem, ale kto neriskuje, nič nezíska. Prameň vlasov, ktorý si koketne omotávam okolo prsta, je celkom stočený do malej vlnky. Dnes je tu rušno, v hlúčikoch sa zabávajú rôzne známe tváre, priestorom lietajú kradmé pohľady. Ja mám oči len pre jedného. Štrngnem si so zelenookou dievčinou, lebo neprestajne dobiedza, aby som konečne vypila obsah pohárika. Už pár minút stojí nedotknutý predou mnou. Nakoniec, veď prečo nie? Možno mi alkohol dodá viac odvahy. Mohla by som prevziať iniciatívu a osloviť pána tajomného hneď, ako dohrá...

Asi po piatich minútach sa pri stole spustí veľká vrava a priesor naplní bujarý smiech, čo je signálom, že hra sa skončila. No tá moja sa práve začína. Pohmýrim sa na barovej stoličke, aby som dala svojej koristi jasný signál záujmu. Záhadný muž vstane, nonšalantne si zapne gombík na tmavomodrom saku a usmeje sa na mňa. Opätujem mu dokonalý úsmev. Pochopí a vyrazí ku mne. Trochu znervózniem, jedným očkom skontrolujem moju zelenookú dievčinu. Našťastie sa ešte stále zabáva s barmanom, vôbec mi nevenuje pozornosť. Muž je už celkom blízko. Narovnam sa. Keď ku mne podíde, cítim, že sa niečo deje. Z iskry, ktorá medzi nami okamžite prebehne, mám husiu kožu. Lákajú ma jeho čokoládové oči. Vôbec od nich nedokážem odtrhnúť zrak. Som

paralyzovaná a zmätená. Čo to so mnou robí? Je to pre mňa úplne neznámy pocit, avšak necítim žiadny strach. Moje vnútro ožíva, akoby vo mne rozkvitla lúka plná kvetov. Vzduch okolo mňa priam vibruje. Chvíľu sa rozprávame a ja si uvedomujem, že sa mi na ňom páči úplne všetko, dokonca aj jeho meno – Marlon. S nikým som nič také silné nezažila, vôbec tomu nerozumiem.

Z hrkútania ma nemilo vytrhne hádka, ktorú vyvolala zelenoká dievčina. Dofrasa! Vstávam a rýchlo upokojujem priateľku. Zúrivo kričí na neznámeho muža.

„Prečo sa do mňa staráš, ty neandertálec! Myslíš si, že som nejaký mamut, ktorého dnes večer ulovíš? Vypadni, daj mi pokoj! Vráť sa do jaskyne, kam patríš!“ Vrieska tak nahlas, až na seba púta pozornosť ostatných hostí.

„To by už stačilo, Brook. Poď so mnou, hodím ťa domov.“ Chytím priateľku pod pazuchu a ťahám ju von z miestnosti. Neznámy muž sa rozpráva s Marlonom, ktorý ho chlácholivo potľapkáva po pleci a lúči sa s ním. Usudzujem, že je to pravdepodobne jeho známy a vetrím problém. „Poznáte sa?“ spýtam sa nemeselo.

„Je to môj nejlepší priateľ.“

Nasucho preglgnem. Našťastie to Marlon vôbec nerieši.

„Ale som mu dala,“ rozosmeje sa roztopašne Brook. Naozaj mu poriadne naložila. Ktovie, čo spustilo u nej túto prudkú reakciu. Takú agresívnu som ju ešte nezažila. Marlon nám zavolá taxík. Brook musíme podpierať, ledva chodí. Dostať ju k nám domov nebude vôbec jednoduché. Pozriem na Marlona. Akoby mi čítal myšlienky, sám sa ponúkne, že mi s ňou pomôže. Od úľavy si vydýchnem, no potom mi dôjde, že ho poznám príliš krátko.

„Počkaj! Nemôžem ťa zobrať k nám domov. Čo ak si nejaký úchylák?“ premeriam si ho poriadne ešte raz. Marlon sa schuti zasmee a urobí otočku na päte.

„Vari vyzerám ako úchylák?“ uškrnie sa na mňa.

“Ani nie,“ pokrútim hlavou.

„To preto, lebo som skôr sériový vrah,“ snaží sa zažartovať.

Tak toto som teraz naozaj nepotrebovala počuť. Nestihnem na to zareagovať, pretože Brook sa opäť prehne dozadu. Mám pocit, že zaspáva. Našťastie ju Marlon včas zachytí. Konečne dorazí

taxík. Horko-ťažko ju naložíme na zadné sedadlo za šoféra. Skôr ako nastúpim, zahľadím sa do Marlonových očí. Díva sa na mňa pohľadom šteňaťa.

„Tak dobre, pod!“ poviem rázne a rýchlo nasadnem. Natlačím sa k Brook, aby mal Marlon viac miesta. Som však celá v rozpakoch z toho, ako sa nám dotýkajú stehná. Cesta k bytu je nekoenečná. Spoločnými silami vtisneme Brook do výťahu.

„Počkaj v obývačke, kým ju prezlečiem do pyžama a uloším do postele,“ požiadam Marlona.

Viete si predstaviť, koľko úsilia ma stojí jej prezliekanie? Na sekundu mi napadne, že poprosím o pomoc Marlona, Brook by mi to však neodpustila. Na stôl jej položím krátky odkaz, narýchlo napísaný na zdrap papiera:

Neboj sa o mňa, Brook. Asi som konečne našla svoje šťastie. Lúbim ťa. Uvidíme sa zajtra a všetko ti porozprávam. Tvoja Ainsley

Potichu zatvorím za sebou dvere a odídem s Marlonom do baru, ktorý sa nachádza neďaleko bytu. Celé hodiny sedíme pri jednom pohárik, akoby sme viac okrem spoločnosti toho druhého nepotrebovali. Po záverečnej sa presunieme do parku a tam sa rozprávame až do skorého rána. Nevnímame, ako letí čas. Je to zvláštne – rozhovor plynie ľahko, prirodzene, akoby sme sa poznali už dlhé roky. Nikdy som si so žiadnym mužom takto skvele nerozumela. Včera som naozaj našla svoje šťastie.

BROOKLYN

Súčasnosť

Sedím v izbe na posteli a v rukách zvieram pozvánku na svadbu, pričom len ťažko potláčam slzy, ktoré sa mi chcú rozkotúľať po líkach.

Och, Ainsley, tak veľmi sa snažím! Kartónové škatule uložené v rohu izby značia, že o chvíľu sa všetko zmení. Osoba, pri ktorej sa cítim spokojne, onedlho opustí tento priestor, v ktorom sme prežili roky spoločného života. Odsťahuje sa odo mňa. Ostanem tu s tým druhom samoty, ktorý ma zmení na uzavretú a sklúčenú. Možno si kúpim chameleóna alebo adoptujem mačku, nech sa mám s kým rozprávať. A čo keby som sem nasťahovala Daria?

Boli by sme skvelá dvojica. Pousmejem sa nad touto myšlienkou, no zároveň ju rýchlo zaženiem, pretože viem, že život s Dariom by bol nevyspytateľný. Jeden z nás by určite zošalel z toho druhého. Pozriem sa na hodiny a usúdím, že je najvyšší čas pobrat sa za priateľmi do salóna. Musíme sa pripraviť na svadbu mojej najlepšej priateľky Ainsley. O pár hodín bude celá patriť mužovi, do ktorého sa pred siedmimi mesiacmi šialene zamilovala. Sama mi hovorila, že ani v jej najtajnejšom sne si nevedela predstaviť, že s mužom, ktorého v ten večer prekvapivo spoznala, bude mať už o niekoľko mesiacov spoločné priezvisko. Ich veľká láska neprekvapila len mňa. Šokovala všetkých našich priateľov. Myslela som si, že láska na prvý pohľad neexistuje, ale oni dvaja sú dôkazom toho, že je skutočná. Možno raz stretne aj mňa.

Rýchlo natiahnem na seba bledomodré rifle a krátky čierny top bez rukávov, na ktorý si prehodím sivý kardigán. Nenalíčená utekám pred dom, kde na mňa netrpezlivo čaká taxikár. Do svojich rozprávkových šiat sa prezlečím až v salóne u nášho priateľa Daria. Tam ma aj nalíčia a učešú. Pri spomienke naňho sa posmejem. Dario je celosvetovo uznávaný módnym návrhár, ktorý vlastní so svojimi dvomi sestrami módnym salónom *Fairy Tale*. Nenájdete v ňom iba jedinečné kúsky šiat, ale taktiež vám poskytnú dokonalé kadernícke a kozmetické služby. Každého klienta si veľmi vážia a zaobchádzajú s ním ako s VIP.

Dario má tú najbláznivejšiu povahu, s akou som sa kedy stretla. Hocičo ho vystraší, a keď sa dostane do stresovej situácie, neovláda svoje činy. Oblieka sa priam bohémsky. Rád nosí výrazné traky, no keď si ich začne naťahovať, všetci vieme, že to nespeje k ničomu dobrému. Vtedy ho musíme upokojiť. Na druhej strane je úžasným umelcom. Jeho štýl je totálne nevšedný, zato veľmi vkusný. Nechápem, ako to robí, ale všetko, čoho sa dotkne, naberie nádych originality, divokosti a dokonalosti. Dariove sestry – dvojčičky Mona a Pia – sú tiež extravagantné. Výstredne sa obliekajú, sú hlučné, pričom všade, kam prídu, okamžite vzbudia pozornosť. Akoby aj nie, ich podoba je neuveriteľná. Odlišujú sa len farbou vlasov. Pia ich má bledofialové a Mona krikľavoružové. Páčia sa mi obidve. Chcela by som byť tiež taká bezprostredná a flegmatická.

„Tak sme tu,“ povie taxikár, pretrhnúc moje myšlienky. Zaplätím mu, poďakujem a rýchlo vbehnem do salóna, kde ma čaká trojica najbližších priateľov. Dariove sestry sa na mňa doslova vrhnú. Šomrúci brat sa cez ne nedokáže dostať.

„Hneď s tým skončíte a pustíte ma k nej,“ hundre si popod fúzy. Keď sa ku mne napokon prederie, silno ma objíma. Následne si ma začne kriticky prezeráť.

„Niečo s tým hádam spravíme,“ podotkne vážne a pohladí si fúziky ukazovákom. Takto sa tvári vždy, keď úpenlivo premýšľa.

„No tak, Dario, hádam to so mnou nie je až také zlé!“ tresnem ho po pleci a opäť sa otočím k Mone a Pii. Poriadne si ich poobzerám. Ako vždy majú vkusný a originálny výzor. Už sú pripravené na svadbu. Pohľad mi zastane na Pii.

„Čo to máš okolo krku? Kravatu?“ spýtam sa jej začudovane, pričom obdivujem maľované ornamenty. „Zaručene je to hodváb,“ posúdim znalecky. Ten milujem. Ak mám možnosť vybrať si, ktoré modely budem predvádzať na prehliadke, najčastejšie siahnem po hodvábných.

Dámska kravata je naozaj nápaditý doplnok. Hm, nezdá sa mi, že by to bol práve Dariov štýl. Pia vidí moje skúmavo zdvihnuté čelo.

„Nekrč čelo, budeš mať vrásky!“ Jedným krokom podíde ku mne a vyhladzuje ho rukou, akoby ho chcela vyžehliť. Z druhej strany nenápadne pricupitá ku mne Mona a do ucha mi zašepká: „To je Sacharinova. Nepoznáš? Ak nie, vyhľadaj si ju na nete.“ Jedným očkom sleduje pri tom Daria.

„Nie, nepoznám. Vďaka, naisto si to meno pozriem,“ odpo viem udivene a pohladím luxusnú korálikovú výšivku na uzle kravaty.

„Myslíte si, že som hluchý? Všetko počujem!“ zvriskne Dario, nasrdene zazrie na sestry, natiahne si traky a pustí ich tak prudko, až pri tom zvuku všetky tri nadskočíme.

„Občas ho rada provokujem,“ uškrnie sa Mona a odcupitá na vysokánskych podpätkoch. Keď si spomeniem, ako ma po prehliadkach bolia nohy z obuvi najbizarnejších tvarov, strasie ma.

Mona si založí pracovnú zásterku a netrepezlivo klopká nech tami po mramorovom stolíku s najrôznejšou zmesou líčidiel.

Rýchlo sa pozriem von cez výklad, či neuvidím prichádzať Ainsley. Nezazriem ju, tak sa usadím do pohodlného kresla pred veľké starožitné zrkadlo so zlatým rámom.

„Nuž, moja milá, teraz z teba spravíme princeznú,“ veselo zahlásí Mona a tvár sa jej pretiahne od ucha k uchu.

„Áno, ešte nájsť svojho princa,“ zašepkám.

„Prečo princa? Rovno kráľa!“ zakričí z druhej strany salóna Pia, pričom si kreslí nad hlavu imaginárnu korunu. Očividne nešepkám dosť potichu.

„Ach, všetky ste šialené, idem radšej nachystať šaty. O chvíľu tu bude nevesta!“ zamračí sa na nás Dario a odíde do dielenskej časti salóna, pričom si jemne naťahuje traky. Čo mu zase preletelo hlavou?

„Asi na niekoho žiarli,“ rehoce sa Pia.

Nestihnem na to zareagovať, pretože beží pomôcť hysterickému bratovi. Mona prehodí cezo mňa plášť a pohladí ma po vlasoch. Jedným očkom mrknem na kozmetiku, opriem si hlavu dozadu a celá sa vložím do rúk profesionálky.

Pri pohľade na rúž mi v mysli náhle prebehne spomienka na moju mamu a naše prvé spoločné líčenie. Mala som len päť rokov, keď mi prvýkrát pretrela rúžom pery. Mal jemný lososový odtieň a voňal ako cukrová vata. Táto nepatrná spomienka ma vtiahne hlbšie do detstva. Krásny pocit sa vytráca. Nahrádza ho tieň, ktorý už roky sídli v mojom srdci. Spravil si z neho svoj domov.

Moje detstvo nebola prechádzka ružovým sedom. Vlastne áno, bola, ale iba do mojich šiestich rokov, pretože v deň, keď sa skončil školský rok a začali sa letné prázdniny, sa stala v našej rodine obrovská tragédia. Prišla som o mamu. Môj život sa doslova otočil o stoosemdesiat stupňov. Otec sa z jej náhleho odchodu zrútil. Prestal chodiť do práce, platiť účty a starať sa o domácnosť. Chvíľu sme žili z peňazí, ktoré mi od narodenia šetrili rodičia na školu. Zdá sa vám to príliš skoro? V Anglicku je to bežné. Kým sa deti vyprofilujú, majú našetrenú slušnú sumu na štúdium v odbore, ktorý by chceli študovať. Už ako dievčatko som túžila stať sa fotografkou. Fascinovala ma tá malá škatuľka, ktorá jedným cvaknutím zachytí čaro okamihu na farebný obrázok. Páčilo

by sa mi precestovať celý svet, túlať sa po zaujímavých miestach a fotiť všetku tú krásu. Žiť slobodne a nespútane. No detský sen odišiel spolu s mojou mamou. Depresívny otec zabúdal na jedinú dcéru, ktorá ho vtedy potrebovala viac ako kedykoľvek predtým. Stávalo sa, že sme nemali čo vložiť do úst. Časom sa o mňa začali čoraz intenzívnejšie starať naši susedia. Najprv opatrne klopali na dvere a pýtali sa, či môžu pomôcť. Otec slušne poďakoval a uistil ich, že všetko zvládame. Keď dlhšie sledovali, ako chradnem, nechceli dopustiť, aby malé dievčatko vyrastalo v detskom domove, pretože pani Atkinsová zažila detstvo bez rodičov. A tak nám varili, prali, kupovali školské potreby, dokonca ma vozili do školy. Plátali dieru, ktorá vznikla po odchode milovanej mamy. Otec sa však nemenil. Celé týždne nevychádzal z domu. Zlom nastal v zime, keď sa dobrodinci rozhodli presťahovať. Pán Atkins dostal skvelú pracovnú ponuku na Floride. Závídela som im, že odchádzajú preč. Hoci som svoj domov milovala, chuť trpkosti z matkinej straty zostávala mojou neoddeliteľnou súčasťou. Všetko mi ju tu pripomínalo. Opäť som zostala odkázaná sama na seba, pokúšajúc sa postarať sa zároveň o otca. Túto situáciu nebolo možné skrývať v škole dlho. Začala k nám chodiť sociálna pracovníčka, pretože mojej učiteľke sa zdalo, že mám zanedbanú základnú starostlivosť. Dlho sme nedokázali hrať divadielko na dokonalú rodinu. Bez mamy to jednoducho nešlo. Prosila som otca, aby sa snažil, aspoň kvôli mne. Ak si predstavujete, že moje prosby boli vyslyšané, sklamem vás. Nedokázal to. Nebojoval o mňa. Začala som si uvedomovať, že sa zmenil nielen on, ale aj ja. Nevedela som si spomenúť na jediný dôvod na úsmev, necítila som v sebe ani štipku radosti. A v deň, keď si po mňa prišli zo sociálky, zjavil sa vo dverách môj strážny anjel. Bola ním teta Lisa, mamina mladšia sestra, ktorá už roky žila v Amerike. Meno Brooklyn mi vybrala ona.

Teta odišla do cudziny na prahu dospelosti. Najskôr pracovala v malej kaviarni v srdci New Yorku. Keď sa po pár rokoch majiteľia rozhodli podnik prediť, využila príležitosť a odkúpila ho. Najskôr v ňom zo zvyku rovnako ponúkala kávu, časom však dostala nápad, ako všednú kaviareň zmeniť na výnimočné miesto, a urobila z nej ekologickú kaviareň *All is green, coffee too*. Našla

pestovateľov i dovozcov tej najkvalitnejšej kávy, ktorí nepoužívajú chemické ošetrovanie, nezanechávajú po sebe veľkú uhlíkovú stopu a dbajú na férové podmienky pre zamestnancov. Sama začala pestovať rôzne bylinky a jedlé kvety, ktorými zdobila šálky kávy, miešala a vyrábala bylinkové soli do varenia či kúpeľa. Bola skrátka úžasná. Za pár mesiacov sa kaviareň svojou odlišnosťou a jedinečnosťou dostala do povedomia Newyorčanov. Stala sa obľúbeným a vyhľadávaným miestom domácich. Teta každý mesiac poslala mame list plný optimizmu a tá o novinkách s hrdosťou staršej sestry rozprávala všetkým navôkol. Príbeh úspešnej tety sa mi už vtedy vryl do bezstarostnej detskej hlávky.

Vždy som mala predstavu, že zachraňuje životy. A vtedy naozaj zachránila ten môj. Po príchode do Anglicka okamžite požiadala o opatrovníctvo. Na ľudí pôsobila solventným dojmom a vrelým vystupovaním, vďaka čomu ma rýchlo získala do svojej starostlivosti. Hneď ako to bolo možné, odletela som s ňou do ďalekej krajiny. Začalo mi svitať na lepšie časy. Aj keď mi otec veľmi chýbal, na život s tetou som si rýchlo zvykla. Bývali sme v malom útulnom byte rovno nad jej kaviarňou. Dodnes v ňom žije so svojím priateľom Ethanom. Už ako dieťa som jej pomáhala piecť koláče či pestovať bylinky. Časom som varila hosťom voňavé espressá z kvalitnej kávy. Teta mi hovorila, že som slniečko kaviarne. A vďaka nej som sa tak skutočne cítila. Už som nemala pocit, že som najsmutnejšie dieťa na svete.

V kaviarni som sa nenudila. Vždy tam bol čulý ruch, nové tváre aj stále zákazníci. Často sa tety pýtali, ako to všetko dokázala, ako je možné, že ju živí to, čo ju baví. Obdivovali, že je sama sebe paňou. Práve toto ju dovedlo k rozhodnutiu pomáhať druhým ženám. Záujem okolia ju povzbudil. Postupne rozšírila kaviareň tým, že odkúpila susediacu bývalú pekáreň. Zriadila si tam útulné miesto a ponúkala svoj trojmesačný intenzívny program Diadem – brána poznania pre začínajúce podnikateľky a ženy, ktoré uvažovali o podnikaní. Teta bola živým príkladom toho, že keď niečo naozaj veľmi chceme, môžeme to mať. Videla som, ako po absolvovaní programu odchádzali účastníčky nadšené a omnoho silnejšie. Vyžarovalo z nich sebavedomie. Naučili

sa počúvať svoj vnútorný hlas, objavili skryté možnosti a dary, ktoré dokážu využiť a premeniť na podnikanie. S tetou vytvorili spoločnú podnikateľskú víziu. Milovala som, keď mi teta dovolila pozorovať tú priateľskú atmosféru plnú entuziazmu. Už tam si začali ženy budovať pevné základy svojho impéria. Teta im v úlohe láskavej mentorky ukázala, ako poznatky aplikovať do praxe, neotáľať s nápadmi, konať a dať o sebe vedieť svetu. Z tohto nového espritu dovtedy obyčajných žien som mala zimomriavky. Imponovala mi ich premena a nový elán. Počas svojej kariéry modelky som sa stretla s mnohými a môžem potvrdiť, že z väčšiny sa skutočne stali cieľavedomé úspešné ženy. Bola to pre mňa dobrá škola do života.

Po dvoch rokoch harmonického bývania s tetou sa do našej štvrte prisťahovalo jedno dievčatko. Malo jemne vlnité hnedé vlasy a orieškové oči. Pôsobilo na mňa ako krásna víla z rozprávkového lesa. Víla sa neprestajne smiala nežným smiechom. Akoby cinkali zvončeky. Netuším, ako to robila, ale jej úsmev bol nákazlivý. Len pohľad na ňu stačil, aby sa zjavil aj na mojich perách. Často chodievala s rodičmi do kaviarne. Vždy som ich nemeselo sledovala z terasy, kým som polievala bylinky. Nemala som odvahu ísť za neznámym dievčaťom, hoci som veľmi chcela. Až jedného dňa prišlo ono za mnou a povedalo niečo, čo vo mne prelomilo všetky obavy.

„Ahoj, vraj sa voláš Brooklyn. Tvoje meno je nádherné. Tiež by som sa tak chcela volať. Som Ainsley. Čo keby sa z nás stali tie najlepšie priateľky na celom svete?“

Zaklipkala dlhými mihalnicami a zahrnula ma prívalom veselosti. Vôbec ma nepustila k slovu. Odvtedy sa z nás stali nerozlučné kamarátky. Ainsley vymýšľala rôzne šibalstvá, do ktorých som sa s radosťou nechala zatiahnuť. Prirástla mi k srdcu, a tak som jej ho otvorila dokorán. Mala som síce strach, že bude len ďalšou osobou, ktorá ma svojím odchodom zraní, Ainsley sa však nikam nechystala. Stále ma uisťovala, že navždy ostane v mojom živote, počas búrok aj slnečných chvíľ. Dôverovala som jej. Svoj sľub naozaj dodržala.

Rodičia ju prihlásili do školy, do ktorej som chodila aj ja. Neboli sme síce spolužiačky, pretože Ainsley bola odo mňa o rok

staršia, zato sme každú voľnú chvíľu strávili spolu. Jedného dňa prišla Ainsley s nápadom, že sa stane modelkou. A nie hocijakou, ale svetovou. Vraj bude bohatá a slávna. Po sláve som extrémne netúžila, zato slovo bohatá ma veľmi zaujalo. Už nikdy viac som nechcela zažiť chudobu! Bolo potrebné presvedčiť tetu, aby ma prihlásila na kasting spolu s Ainsley. Keď videla prosebný pohľad, ba dychtivosť na tvári svojej zverenkyne, nedala sa dlho prehovárať. Mala som len dvanásť rokov, keď si nás na kastingu zo stovky dievčat vybrala známa modelingová agentúra. Odvtedy sa môj a Ainslein život začal meniť. Tvrdá práca, budíček ráno o piatej, cestovanie, dvanásťhodinové nakrúcania a fotenia – presne takto vyzerali naše dni. Modeling bol náročný, my sme sa však nevzdali. Mala som pred sebou víziu života v bohatstve, čo bolo pre mňa hnacím motorom. Boli aj dni, keď som chcela robiť čo ostatné dospievajúce dievčatá. Vtedy som si spomenula na beznádejnú situáciu, v ktorej som sa kedysi ocitla s otcom. Chýbam mu vôbec? Nikdy ma nekontaktoval, nezaujímal sa, čo robí jeho dcéra. Pokúšala som sa nemyslieť na to, čo bolo. Ako hovorí Ainsley: „Sústred' sa len na prítomnosť a budúcnosť.“ Nie vždy sa to darilo, šrám na duši ma navždy poznačil. Prežitý stres zanechal vo mne obrovskú spúšť, pretože som nestratila iba mamu, ale aj otca. Hoci bol stále nažive, jeho neprítomnosť ma bolela ešte viac.

V Amerike sa mi zdalo všetko jednoduchšie. Aj keď sme často cestovali po Európe, tento kontinent som považovala za ozajstný domov. Už ako šestnásťročná modelka sme boli považované za profesionálky. Mali sme skúsenosti s fotením a módnymi prehliadkami. Na začiatku neboli naše zárobky ktovieako vysoké, avšak pracovná ponuka pre najprestížnejšiu modelingovú agentúru v Amerike všetko zmenila. Otvorila nám brány do sveta slávy a blahobytu. Vďaka tomu som v sedemnástich rokoch slušne zarábala a hneď ako sme s Ainsley prekročili prah dospelosti, našli sme si byt neďaleko tetinej kaviarničky, kde sme začali písať ďalšie kapitoly nášho spoločného života. Táto práca bola často pre obe tvrdým orieškom, zdala sa nemilosrdná k chybám, bola uponáhľaná a hlučná, ale prinášala mi veľké peniaze. Koniec koncov, všetko som to robila len pre ne. Priznám sa, stále ma

lákalo byť práve na opačnej strane fotoaparátu. Na prehliadkach som sa zdržiavala v blízkosti profesionálnych fotografov, ťahala z nich informácie, chcela som vedieť všetko o tejto profesii. Ainsley si už dlhšie všímala môj záujem, a tak sa rozhodla porozprávať sa s tetou. Keď sa od nej dozvedela, že snívam o tom už roky, okamžite ma prihlásila na externé štúdium do školy fotografie, vďaka čomu môj detský sen ožil. Popri profesionálnej kariére modelky som úspešne dokončila školu, pričom som sa často pohrávala s myšlienkou založiť si vlastný fotografický kurz. Raz som sa o tom medzi rečou zmienila Ainsley. Nadchla sa týmto nápadom a pomohla mi vybaviť všetky potrebné náležitosti, aby som mohla otvoriť kurz. A viete čo? Hneď po jej svadbe začínam vyučovať prvú skupinku! Náhle mnou prejde krásny pocit a pery zvlním do jemného úsmevu.

„Tadá, s líčením sme hotové, ale ostaň v kresle, ešte ti zľahka upravím vlasy,“ vytrhne ma z myšlienok Mona. Skúsene mi vyčaruje elegantný účes za necelých desať minút. Zvedavo sa pozriem na seba do zrkadla. Neverím vlastným očiam. Mona urobila zo mňa hotové umelecké dielo, keď mi vlasy vyčesala tak, aby vynikol môj labutí krk a atypické šujtášové náušnice. Smaragdovo-dymové tiene jemne podčiarknuté kráľovskou modrou mi budú dokonale ladiť aj so šatami, ktoré sa nesú v rovnakých farbách. Môj pávi výzor rozbila jasnočerveným rúžom zladeným s nechtami.

„Máš zlaté ruky,“ otočím sa k nej a vtisnem jej na ne dva bozky. Vtom vojde do salóna Ainsley. Vrhne sa na seba, akoby sme sa nevideli roky.

„Brook, vyzeráš nádherne,“ radostne behá očami po mojej tvári. Veľmi sa teším, že ju vidím. Pohľad mi padne na svadobnú kyticu, ktorú pyšne drží v rukách.

„Och, Ainsley, tá je úžasná!“ zhíkneme s Monou.

„Však? Pred chvíľou som ju vyzdvihla v kvetinarstve vedľa salóna.“ Hrdí sa ňou, akoby to boli tie najdokonalejšie kvety na svete. Kyticu tvorí vyše tučta krvavočervených ruží previazaných smotanovou saténovou stuhou posiatou drobnými červenými krištálikmi. Zaslúži si náš obdiv. Keď Dario s Piou zaregistrujú rozruch, ihneď pribehnú.

„Kde si tak dlho? Čakáme len na teba. Tak šup-šup, nech sa konečne môžeme ísť veselíť!“ vyčíta Dario Ainsley.

Keď obaja schvália kyticu, Mona si vezme na starosť Ainsleino líčenie, Pia zas účes. Postávam bokom ako pozorovateľ, ktorý si chce zapamätať každúcky okamih tohto výnimočného dňa. Lenže Dario sa už rúti s mojimi šatami.

Vždy si dal záležať na tom, aby mi jeho modely dokonale sedeli. Keď ich zbadám, s otvorenými ústami prezerám každúcky detail. Prekrásne midi šaty v smaragdovozelenej farbe v kombinácii s kráľovskou modrou a so zvláštnym odtieňom tyrkysovo-petrolejovej opäť dokazujú, akým jedinečným umelcom je Dario. Jeho talent sa prejaví na všetkom, čoho sa dotkne.

„Tak hovor! Si spokojná?“ opýta sa netrzeplivo.

Prstami pohľadím zaujímavý korzetový pás, v strede vyvýšený medzi prsami, vyšitý jemnými trblietavými krištálmi, a uznanlivo prikývnm. Premýšľam, ako sa doň napracem, našťastie je vzadu šnurovanie. Okolie výstrihu je vkusne zdobené ligotavými krištálkami v kráľovsky modrej farbe.

Výstrih vymyslel Dario asymetrický, šikmo prechádza od dominantnej mašle všitej na ľavom pleci cez hrud' až popod rameno a lopatku, na chrbte sa opäť končí pri mašli, a nechá tak vyniknúť obnažené pravé plece. Nič nie je prvoplánové. Dariov zmysel pre detaily ma udivuje. Presne vie, ako vyzdvihnúť šatami moje prednosti. Z každej strany nachádzam niečo zaujímavé. Prekvapením je vysoký rozparok na vzdušnej rozviatej sukni, vďaka ktorému pôsobia šaty veľmi žensky, moderne a azda aj trochu zvodne. Daria od nadšenia vyobijmam.

„Dobre, Brook, to stačí, pokrčíš mi sako! Teraz ti pomôžem obliecť sa, no potom si ešte vymeň náušnice. Tá kratšia predsa musí byť na strane mašle, dlhšia na druhej, aby vynikol jej zložitejší vzor,“ podotkne Dario.

Má pravdu, krátka náušnička nebude prekážať mašli. Kopíruje časť veľkej náušnice, ale tá je ešte ozdobená kreolou zapracovanou do zložitejšieho ornamentu v zeleno-modrej kombinácii, obšitého zlatými a tyrkysovými korálikmi. Kabošony uprostred náušnic sa ligocú ako horské jazero obklopené lesom. Celý tvar dlhšej náušnice má siluetu páva. Myslím, že som si vybrala

výborne.

To, čo si Dario pripravil pre nevestu, ma ohromilo. Marlon bude lapať po dychu, keď ju zbadá kráčať uličkou. Jej šaty prekonajú všetky očakávania! Keď sa v nich prejde po salóne skúseným krokom modelky, vyniknú jej vďaka vysokému rozparku dlhé štíhle nohy. Krištále pozdĺž každého švíku opticky vyčaria dokonalé krivky.

„Ainsley, ešte náušnice!“ zhíkne Pia. „Skoro som na ne zabudla.“ Pripne jej dlhé smotanové náušnice s hodvábnymi strapcami.

„Drahá, kde si ich kúpila? Naozaj sú krásne!“ obdivuje ich Mona.

„Tie sú od Veronique, ušila mi ich podľa požiadaviek. Dario bol taký milý a požičal mi nákres šiat, aby mohla v súlade s ním vytvoriť presne to, čo som potrebovala. Luxus zahalený v jemnosti. Horná časť je sutašková s perleťovými a zlatými korálikmi. Všimni si, že hoci pôsobia veľkolepo, sú ľahučké. Vôbec ma z nich nebudú bolieť uši,“ teší sa Ainsley.

„Počkaj, Veronique ako Vero Creo?“

„Áno, myslím, že vystupuje pod tou značkou. Náušnice som objednávala pred mesiacom. Prečo?“ spýta sa zvedavo Ainsley.

„Aj moje náušnice sú od nej! Riešila som to na poslednú chvíľu – pred týždňom – a veľmi mi vyšla v ústrety. To je náhoda, že sme si obe vybrali u nej, ale aspoň vidíš, aký zladený vkus máme a aké sme prepojené,“ usmejem sa.

Daria pohľad na nevestu nesmierne rozcíti.

„Nebud' padavka,“ d'obne ho Mona dlhým nechtom medzi rebrá, čo spustí uňho ešte väčší príval krokodílích slz.

Rozlúčim sa s Ainsley, lebo po ňu prichádzajú rodičia v bielej limuzíne.

S fňukajúcim Dariom a dvojčkami odchádzame taxíkom na Long Island, kde sa stretieme s ostatnými svadobčanmi.